

Ühise põllumajanduspoliitika eesmärgid 2020. aastaks toidu, loodusvarade ja territooriumiga seotud tulevikuprobleemide lahendamisel

Euroopa Parlamendi 23. juuni 2011. aasta resolutsioon ühise põllumajanduspoliitika eesmärkide kohta 2020. aastaks toidu, loodusvarade ja territooriumiga seotud tulevikuprobleemide lahendamisel (2011/2051(INI))

Euroopa Parlament,

- võttes arvesse komisjoni teatist „Ühise põllumajanduspoliitika eesmärgid 2020. aastaks: toidu, loodusvarade ja territooriumiga seotud tulevikuprobleemide lahendamine (KOM(2010)0672);
- võttes arvesse Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 43 lõiget 2;
- võttes arvesse määrust (EÜ) nr 1290/2005 ühise põllumajanduspoliitika rahastamise kohta¹;
- võttes arvesse määrust (EÜ) nr 1698/2005 Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondist (EAFRD) antavate maaelu arengu toetuste kohta²;
- võttes arvesse nõukogu otsuseid 2006/144/EÜ³ ja 2009/61/EÜ ühenduse maaelu arengu strateegiasuuniste kohta⁴;
- võttes arvesse määrust (EÜ) nr 1234/2007 põllumajandusturgude ühise korralduse kohta⁵;
- võttes arvesse nõukogu määrust (EÜ) nr 73/2009, millega kehtestatakse põllumajandustootjate suhtes kohaldatavate otsetoetuskavade ühiseeskirjad⁶;
- võttes arvesse oma 8. juuli 2010. aasta resolutsiooni ühise põllumajanduspoliitika tuleviku kohta pärast 2013. aastat⁷;
- võttes arvesse oma 16. juuni 2010. aasta resolutsiooni ELi 2020. aasta strateegia kohta⁸;
- võttes arvesse nõukogu eesistujariigi 17. märtsi 2011. aasta järeldusi ühise põllumajanduspoliitika eesmärkide kohta 2020. aastaks;
- võttes arvesse Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee 18. märtsi 2010. aasta arvamust

¹ ELT L 209, 11.8.2005, lk 1.

² ELT L 277, 21.10.2005, lk 1.

³ ELT L 55, 25.2.2006, lk 20.

⁴ ELT L 30, 31.1.2009, lk 112.

⁵ ELT L 299, 16.11.2007, lk 1.

⁶ ELT L 30, 31.1.2009, lk 16.

⁷ Vastuvõetud tekstid, P7_TA(2010)0286.

⁸ Vastuvõetud tekstid, P7_TA(2010)0223.

teemal „Ühise põllumajanduspoliitika 2013. aasta reform”;

- võttes arvesse Regioonide Komitee arvamust „Ühise põllumajanduspoliitika eesmärgid 2020. aastaks toidu, loodusvarade ja territooriumiga seotud tulevikuprobleemide lahendamisel”;
 - võttes arvesse kodukorra artiklit 48;
 - võttes arvesse põllumajanduse ja maaelu arengu komisjoni raportit ning arengukomisjoni, keskkonna-, rahvatervise ja toiduohutuse komisjoni, tööstuse, teadusuuringute ja energeetikakomisjoni ja regionaalarengukomisjoni arvamusi (A7-0202/2011),
- A. arvestades, et jätkusuutlik, tootlik ja konkurentsivõimeline Euroopa põllumajandussektor aitab oluliselt kaasa aluslepingutes ühisele põllumajanduspoliitikale (ÜPP) seatud eesmärkide ja Euroopa 2020. aasta strateegia eesmärkide saavutamisele, arvestades, et see võib ühtlasi aidata lahendada uusi poliitilisi probleeme, nagu toidu, energia ja tööstustoorme varustuskindluse, kliimamuutuse, keskkonna ja bioloogilise mitmekesisuse, tervishoiu ja demograafiliste muutustega seotud probleemid, ning arvestades, et peagi eesmisev ühise põllumajanduspoliitika reform on esimene, kus Euroopa Parlament on vastavalt Lissaboni lepingule nõukogu kaasseadusandjaks;
- B. arvestades, et toiduga kindlustatus jääb põllumajanduse keskseks ülesandeks mitte ainult ELis, vaid kogu maailmas, eelkõige arenguriikides, kuna 2050. aastaks prognoositakse maailma rahvaarvu kasvu 7 miljardilt inimeselt 9 miljardi inimeseni, mis ÜRO Toidu- ja Põllumajandusorganisatsioon hinnangute kohaselt eeldab maailma põllumajandustoodangu 70% list suurenemist; lisatoitu tuleb toota olukorras, kus tootmiskulud on suurenenud, põllumajandusturgudel valitseb suur volatiilsus ning suureneb surve loodusvaradele, mis tähendab, et põllumajandustootjad peavad tootma rohkem, kasutades vähem maad, vett ja energiat;
- C. arvestades, et toit on strateegilise tähtsusega ja arvestades, et parim viis toidukindluse säilitamiseks on tagada stabiilne ja konkurentsivõimeline põllumajandussektor; arvestades, et tõhus ÜPP on keskse tähtsusega nii eelnimetatu suhtes kui ELi maapiirkondade säilimiseks, keskkondlikuks jätkusuutlikkuseks ja majandusarenguks maade mahajätmise, maapiirkondade rahvastikukao ja majanduslanguse olukorras;
- D. arvestades, et ühine põllumajanduspoliitika 2003. aasta reform ja põllumajanduspoliitika 2008. aasta tervisekontroll suurendasid märkimisväärselt ÜPP läbipaistvust ja tõhusust ning põllumajandustootjate omavastutust ja turule orienteeritust; arvestades, et nimetatud protsessi tuleb jätkata ning põllumajandustootjate koormuse ja halduskoormuse vähendamiseks tuleb vastukaaluks ÜPP haldamist veelgi märgatavalt lihtsustada;
- E. arvestades, et oma 8. juuli 2010. aasta resolutsioonis ÜPP tuleviku kohta pärast 2013. aastat pani Euroopa Parlament aluse kestlikule põllumajanduspoliitikale, mis võimaldaks Euroopa tootjatel olla konkurentsivõimelised nii kohalikul, piirkondlikul, riigisisel kui rahvusvahelisel turul, ja arvestades, et parlament toetab multifunktsionaalse ja ulatusliku põllumajanduse mudelit kogu Euroopas, sealhulgas looduslikult ebasoodsate tingimustega piirkondades ja äärepoolseimatel aladel, ja võtab

arvesse ka väikeste põllumajandusettevõtete raskusi;

- F. arvestades, et ÜPPs tuleb ette näha vajalikud vahendid põllumajandussektori tõsiste turu- ja varustuskriiside ning äärmuslike hinnakõikumistega toimetulekuks; arvestades, et ei piisa ainult nende vahendite uuendamisest ja täiustamisest, vaid tuleb tagada ka nende paindlikkus, et neid vajaduse korral kiiresti rakendada;
- G. arvestades, et on tervitatav, et ÜPPsse integreeritakse uuendatud ja kaugeleulatuvaid eesmärgi, eelkõige seoses tarbija-, keskkonna- ja loomakaitse ning territoriaalse ühtekuuluvusega ning neid kõrgeid nõudmisi tuleb rahvusvahelisel tasandil kaitsta, et kindlustada Euroopa põllumajandustootjate konkurentsivõime ja elujõulisus, vaatamata suurenenud tootmiskuludele; arvestades, et pikaajaline tootlikkus ja toiduga kindlustatus, eelkõige kliimahäirete tingimustes, sõltub sellest, kas kantakse nõuetekohaselt hoolt loodusvarade, eelkõige mulla, veekasutuse ning bioloogilise mitmekesisuse eest;
- H. arvestades, et põllumajandussektoril on täita oluline roll kliimamuutuste vastases võitluses, eelkõige vähendades kasvuhooaegaste heidet CO₂ sidumise ning biomassi ja säästva energia tootmise kaudu, luues ühtlasi põllumajandusettevõtjatele täiendava sissetulekuvoo;
- I. arvestades, et ÜPP peaks ühtlasi toetama bioloogilise mitmekesisuse poolest rikka põllumajandusmaa (näiteks kõrge loodusväärtusega põllumaa) ja Natura 2000 aladel paiknevate põllumajanduslike ökosüsteemide spetsiifilist majandamist ning sellega seoses üleminekut väiksema sisendiga mudelitele (kaasa arvatud mahepõllundus), alaliselt mittehariatavate karjamaade ja põllumajanduslike märgalade kasutamisele;
- J. arvestades, et ÜPP osakaal ELi eelarves, mis 1985. aastal moodustas ligi 75%, on pidevalt kahanenud ning 2013. aastaks prognoositakse selle vähenemist 39,3%ni; arvestades, et ÜPP, mis kuulub ELi pikaajalisemate poliitikavaldkondade hulka ning on ainsana täielikult ELi tasandile viidud, moodustab ELi SKPst alla 0,5%, samal ajal kui riiklikud kulutused moodustavad umbes 50% SKPst, ja arvestades, et Euroopa Liidu laienemiste käigus on põllumajandusmaa suurus tõusnud 40% võrra ja põllumajandustootjaid on kaks korda rohkem kui neid oli aastal 2004;
- K. arvestades, et vastavalt värskemale Eurobaromeetri uuringule peab 90% küsitletud ELi kodanikest põllumajanduse ja maaelu valdkondi Euroopa tuleviku jaoks oluliseks, 83% küsitletud ELi kodanikest pooldab põllumajandustootjatele finantsabi andmist ja suurem osa neist on arvamusel, et põllumajanduspoliitika üle tuleb jätkuvalt otsustada Euroopa Liidu tasandil;
- L. arvestades, et Euroopa Parlament on korduvalt avaldanud vastuseisu ÜPP taasriigistamisele ja kaasrahastamise laiendamisele, mis võib kahjustada õiglast konkurentsi ELi siseturul, ja on järgmist reformi silmas pidades vastu kõigile ÜPP taasriigistamise katsetele otsetoetuste, kaasfinantseerimise või raha esimesest sambast teise ülekandmise kaudu;
- M. arvestades, et ÜPP kahe samba süsteemist tuleb jätkuvalt kinni pidada ning kummagi samba struktuur ja eesmärgid peavad olema selgelt määratletud, nii et need üksteist täiendaksid;

- N. arvestades, et väikepõllumajandustootjad annavad olulise panuse ÜPP eesmärkide saavutamisse ning arvestades, et neile iseloomulike probleemidega tuleb reformiprotsessis nõuetekohaselt arvestada;
- O. arvestades, et uutes liikmesriikides, kus kasutatakse ühtse pindalatoetuse kava, ei ole suurel osal põllumajandustootjatest, eriti karjakasvatusektoris, otsetoetustele õigust, sest nad ei oma põllumajandusmaad;
- P. arvestades, et põllumajandustootjad saavad toiduainete tarneahelas tekkivast lisandväärtusest aina vähem kasu ja arvestades, et nõuetekohaselt toimiv toiduainete tarneahel ning tootjate läbirääkimispositsiooni parandamise meetmed on vajalik eeltingimus, millega tagatakse, et põllumajandustootjad saavad oma toodangu eest õiglast tulu;
- Q. arvestades, et põllumajandustootjate reaalsissetulek inimese kohta on viimasel kahel aastal järsult langenud ja arvestades, et järjepideva tagasimineku tõttu on see praegu langenud peaaegu 15 aasta tagusele tasemele; arvestades, et põllumajandussissetulekud on võrreldes muu majandusega märkimisväärselt vähenenud (hinnanguliselt 40% tööhüku kohta) ja sissetulek elaniku kohta on maapiirkondades võrreldes linnapiirkondadega oluliselt madalam (umbes 50% võrra), ning arvestades, et Eurostati andmete kohaselt vähenes põllumajandussektori tööhõive 2000.–2009. aastal 25% võrra;
- R. arvestades, et maailma majandus integreerub aina kiiremini ja kahe- ning mitmepoolsed läbirääkimised soodustavad kaubandussüsteemide liberaliseerimist ning arvestades, et mitme- ja kahepoolse tasandi kokkulepetega tuleb tagada, et kolmandate riikide tootmismeetodid peavad kaupade ELi eksportimise korral andma Euroopa tarbijatele ELi meetoditega võrdväärsed tagatised tervishoiu, toiduohutuse, loomade heaolu, säästvuse ja minimaalsete sotsiaalsete standardite vallas;
- S. arvestades, et suurenevate erinevuste, sotsiaalse kapitali ja ühtekuuluvuse kadumise, demograafilise tasakaalu puudumise ja väljarände valguses on maaelu areng ühise põllumajanduspoliitika oluline koostisosa ja et tuleviku maaelu arengu poliitikas tuleb teha tööd parema territoriaalse tasakaalu nimel ning vähendada bürokraatiat ja suurendada osalemist maaelu arenguprogrammide haldamisel, kusjuures need programmid peaksid sisaldama põllumajandussektori konkurentsivõime suurendamise meetmeid ning tõhusalt toetama maapiirkondade majanduse tugevdamist ja mitmekesistamist, suurendama maapiirkondade, eriti ebasoodsamate tingimustega piirkondade elukvaliteeti ning pärssima noorte lahkumist põllumajandusvaldkonnast;
- T. arvestades esiteks, et ainult 6% Euroopa põllumajandustootjatest on alla 35-aastased, ja teiseks, et 4,5 miljonit põllumajanduses töötavat inimest jääb järgmise 10 aasta jooksul pensionile; arvestades, et seetõttu peaks ÜPP üheks tulevaseks prioriteediks olema põlvkondade vahetus põllumajandussektoris;
- U. arvestades, et ühises põllumajanduspoliitikas tuleb arvesse võtta vajadust leevendada ELi äärepoolseimate piirkondade põllumajandus- ja metsandussektorite konkreetseid piiranguid ja struktuuriprobleeme, mis tulenevad nende eraldatusest ja kaugusest ning asjaolust, et maamajandus sõltub tugevasti väikesest arvust põllumajandustoodetest;
- V. arvestades, et kvaliteedipoliitika on tulevase ühise põllumajanduspoliitika lahutamatu

osa ning seetõttu on selle arendamine ja tugevdamine, eelkõige geograafiliste tähistepuhul, Euroopa põllumajanduse jätkusuutliku kasvu ja konkurentsivõime jaoks otsustavalt tähtis,

1. toetab üldjoontes komisjoni teatist „Ühise põllumajanduspoliitika eesmärgid 2020. aastaks: toidu, loodusvarade ja territooriumiga seotud tulevikuprobleemide lahendamine”; rõhutab vajadust ÜPP põhjaliku reformimise järele, et kajastada põllumajanduse uut olukorda 27-liikmelises ELis ning uues rahvusvahelises globaliseerumise kontekstis; nõuab, et jätkataks tugevat ja säästlikku ÜPPd, mille eelarve on vastavuses uute probleemide lahendamiseks seatud kaugeleulatuvate eesmärkidega; avaldab kindlat vastuseisu ÜPP taasriigistamise katsetele;
2. kutsub üles säilitama ühise põllumajanduspoliitika kahesambalist struktuuri; juhib tähelepanu sellele, et esimest sammast tuleks jätkuvalt igal aastal täies ulatuses rahastada ELi eelarvest, kusjuures teise samba raames tuleks jätkuvalt kohaldada mitmeaastaseid kavasad, lepingulist käsitusviisi ning kaasrahastamist; rõhutab, et kahesambalise struktuuri eesmärk peaks olema selgus, nii et kumbki sammast toetaks teist ilma omavahelise kattuvuseta; esimese samba abil tuleks täita eesmärgid, mille jaoks on vaja kogu liitu hõlmavaid meetmeid, samal ajal kui teine sammast peaks olema tulemustele suunatud ja piisavalt paindlik, et võtta arvesse riigisisest, piirkondlikku ja/või kohalikku eripära; on seetõttu seisukohal, et kuigi kahe samba struktuur tuleks säilitada, tuleb selles teha muudatusi, et tõhusamalt rakendada mõlema samba raames vajalikke meetmeid ning nende rahastamiskorraldust;
3. tuletab meelde, et toiduainetega kindlustatus on endiselt põllumajanduse olemasolu mõtteks mitte ainult ELis, vaid kogu maailmas ja eriti arenguriikides, kuna 2050. aastaks tuleb ära toita 9 miljardit inimest, samas vähendades nappide ressursside, eelkõige vee, energia ja maa kasutamist; nõuab jätkusuutlikku, tootlikku ja konkurentsivõimelist Euroopa põllumajandussektorit, mis aitab oluliselt kaasa aluslepingutes ühisele põllumajanduspoliitikale seatud eesmärkide ja Euroopa 2020. aasta strateegia eesmärkide saavutamisele, milleks on arukas, kaasav ja säästev majanduskasv; on veendunud, et põllumajanduspoliitikaga on võimalik oluliselt kaasa aidata kliimamuutuste probleemide lahendamisele, uute töökohtade loomisele tänu keskkonnasõbralikule kasvule ning taastuvate energiaallikatega varustamisele, jätkates samal ajal ohutute, kvaliteetsete toiduainete tootmist ja tagades Euroopa tarbijatele toiduga kindlustatuse;
4. peab oluliseks kehtestada pikemaks ajavahemikuks selged eeskirjad, et Euroopa põllumajandusettevõtjad saaksid kavandada investeringuid põllumajandustavade moderniseerimiseks ja kujundada innovatiivseid meetodeid, mis aitavad luua põllumajanduslikult terviklikumaid ja säästvamaid põllumajandussüsteeme, mis on hädavajalik nende konkurentsivõime tagamiseks kohalikul, piirkondlikul ja rahvusvahelisel turul;
5. usub, et lihtsustamise, selguse ja ühise lähenemisviisi huvides tuleb kõigi ÜPP sammaste rahastamise suhtes kokku leppida kohe reformi algusest alates;
6. nõuab, et ELi põllumajanduse eelarve jääks järgmisel finantsperioodil vähemalt 2013. aasta põllumajanduse eelarve tasemele; tunnistab, et laienenud ELis vajatakse piisavaid rahalisi vahendeid, et tulla toime toiduga varustatuse, keskkonnakaitse, kliimamuutuse ja territoriaalse tasakaaluga seotud probleemidega ning toetada ÜPP abil ELi 2020. aasta

strateegia edu;

7. on veendunud, et see uus põllumajanduspoliitika, mis on suunatud säästvate toidutootmissüsteemide loomisele, peab eelkõige põhinema suuremal üldisel täiendavusel otsetoetusi hõlmava esimese samba ja maaelu arengu meetmeid käsitleva teise samba vahel, on seisukohal, et uue ühise põllumajanduspoliitika raames tuleb avaliku sektori vahendeid pidada seaduslikuks hüvitiseks ühiskonnale pakutud avalike hüvede eest, mille kulusid turuhinnad ei korva, ning et avaliku sektori vahendeid tuleks kasutada selleks, et motiveerida põllumajandustootjaid üleeuroopaliselt osutama keskkonnaga seotud teenuseid; on veendunud, et selline sihtotstarbeline lähenemine aitab saavutada kogu ELi hõlmavad eesmärgid, võimaldades samas vajalikku paindlikkust, et arvestada ELi põllumajanduse mitmekesisust; usub, et sellise süsteemi puhul saadaks kõigi toetuste elementide eest vastu konkreetset avalikud hüved, viisil, mis on läbipaistev nii maksumaksjatele, põllumajandustootjatele kui ka kogu ühiskonnale;
8. nõuab, et ÜPP juhtpõhimõteteks oleksid jätkusuutlikkus, konkurentsivõimelisus ja õiglus ning et põllumajanduspoliitika säilitaks eri sektorite ja tootmisüksuste eripära, et varustada elanikke piisavas koguses ja mõistliku hinnaga ohutu ja tervisliku toiduga ning tagada Euroopa tõhusa töötleva ja toiduainetööstuse ning taastuenergia tootmise varustamine toorainetega; rõhutab, et ELi toiduohutuse, keskkonnakaitse, loomade heaolu ja minimaalsete sotsiaalstandardite täitmise normid on maailma kõrgeimad; nõuab ÜPPd, mis kaitseb Euroopa põllumajanduse kõrgeid standardeid rahvusvahelises konkurentsivõimelisuses (väline kvaliteedikaitse);
9. tunnistab, et paljud kõnealused uued probleemid ja eesmärgid on sõnastatud õiguslikult siduvates rahvusvahelistes kokkulepetes ja lepingutes, millega EL on nõustunud ja mille ta on allkirjastanud, näiteks Kyoto protokollis /Cancuni lepingutes ning Ramsari ja Nagoya konventsioonides;
10. rõhutab, et lihtsustamine on äärmiselt oluline ning peab kuuluna tulevase ÜPP peamiste eesmärkide hulka, kusjuures tuleb vähendada poliitika haldamise kulutusi liikmesriikide tasandil, ning et vaja läheb selgeid ühiseid õiguslikke aluseid, mis tuleb esitada varakult ja mida on võimalik ühtselt tõlgendada;
11. rõhutab, et toidu kvaliteedipoliitika arendamine, sh seoses geograafiliste tähistega (kaitstud päritolunimi/kaitstud geograafiline tähis/garanteeritud traditsiooniline eritunnus), peab olema ühise põllumajanduspoliitika prioriteetne aspekt ning seda tuleb süvendada ja tugevdada, et EL saaks säilitada oma liidripositsiooni käesolevas valdkonnas; asub seisukohale, et asjaomaste kvaliteetsete toodete puhul tuleks lubada originaalsete haldamise, kaitsmise ja turustamise vahendite kasutamist, mis võimaldab neil ühtlustatult areneda ja jätkata oma suure panuse andmist ELi põllumajanduse jätkusuutlikku majanduskasvu ja konkurentsivõimesse;
12. kutsub komisjoni seoses sellega üles suurendama oma jõupingutusi uurimis- ja arendustegevuses, uuenduste valdkonnas ja edendustöö osas; nõuab seepärast, et tulevastes ELi uurimis- ja arendusprogrammides pöörataks põllumajanduse ja toidu alastele uuringutele pidevalt tähelepanu;

Otsetoetused

13. märgib, et toodanguga sidumata otsemaksed, mis sõltuvad kõigile neid saavatele põllumajandustootjatele kehtivatest nõuetest, võivad aidata toetada ja stabiliseerida põllumajandusettevõtjate sissetulekut, võimaldades neil anda lisaks toitootmisele kogu ühiskonnale hädavajalikke hüvesid, nagu ökosüsteemiteenused, tööhõive, maastikuhaldus ja kogu Euroopa maapiirkondade elujõulisus; on arvamusel, et otsetoetused peaksid olema põllumajandustootjatele tasuta nimetatud avalike hüvede eest, sest turg üksi neid hüvesid ei anna ega hüvita veel ka põllumajandustootjatele nende pakkumist, samal ajal kui kvaliteetse toidu tootmise kulud on kõrged ja tootjahinnad madalad;
14. nõuab ka edaspidi tugevat ja korralike vahenditega esimest sammast, mis saab hakkama Euroopa põllumajanduse ees seisvate uute probleemidega;
15. nõuab ühise põllumajanduspoliitika esimese ja teise samba vahendite õiglast jaotamist nii liikmesriikide kui liikmesriigi põllumajandustootjate vahel, kusjuures objektiivsete kriteeriumide aluseks peab olema pragmaatiline lähenemine; mõistab hukka suured erinevused kõnealuste vahendite jaotamisel liikmesriikide vahel; on seisukohal, et selleks on vaja pärast üleminekuperioodi järkjärgult loobuda nüüdseks vananenud ajaloolistel võrdlusalustel põhinevast süsteemist ning asendada see õiglasema toetusega, mis on riikide, põllumajandussektorite ja põllumajandustootjate vahel tõhusamalt jaotatud; juhib tähelepanu asjaolule, et see nõuab ka tõhusamaid ja paremini suunatud toetusmaksid, mis on paremaks stiimuliks, et aidata põllumajandusel säästva arengu suunas liikuda; lükkab kooskõlas komisjoni teatisega tagasi ühekordsed, ühtse määraga otsetoetused kõikjal ELis, kuna see ei kajasta Euroopa mitmekesisust; on arvamusel, et põllumajanduse ja selle tootmisüksuste mitmekesisuse säilitamine ELis on keskne eesmärk ja toetab seetõttu täpsemalt suunatud otsetoetuste süsteemi kaudu nii palju kui võimalik liikmesriikidele eriomaste raamtingimuste arvessevõtmist;
16. pooldab seetõttu ühtset otsemaksete kava, mis toob otsetoetuste kõikjal ELis õiglase jaotamise huvides kaasa teatud ümberjaotamise; teeb ettepaneku, et iga liikmesriik peaks saama kindlaksmääratud minimaalse osa ELi keskmistest otsetoetustest ja et määrataks kindlaks ülemmäär; toetab võimalikult kiiret rakendamist piiratud üleminekuperioodiga;
17. pooldab individuaalsete otsetoetuste korral ajaloolistest ja põllumajandusettevõttega seotud võrdlusalustest loobumist ja nõuab üleminekut toodanguga sidumata piirkondlikele või riiklikele pindalatoetustele järgmisel finantsperioodil; tunnistab siiski, et erinevates liikmesriikides on olukord väga erinev, mistõttu vajatakse piirkondlikke erimeetmeid;
18. on seisukohal, et praegu ühtse pindalatoetuse kava (SAPS) kasutavad liikmesriigid peaksid pärast üleminekuperioodi üle minema toetusõigustega ühtsele otsemaksete süsteemile; nõuab ümberkujundamise ajal abi, sealhulgas rahalise ja tehnilise abi osutamist;
19. tervitab väikepõllumajandustootjate rolli tunnustamist Euroopa põllumajanduses ja maaelu arengus; toetab konkreetse ja lihtsustatud toetuskava kehtestamist väikepõllumajandustootjatele, kes aitavad maaelu arengut stabiliseerida; kutsub komisjoni üles kehtestama läbipaistvuse ja õiguskindluse huvides paindlikke ja objektiivseid kriteeriume väikepõllumajandustootjate staatuse kindlaksmääramiseks igas liikmesriigis; nõuab, et liikmesriigid otsustaksid subsidiaarsuse põhimõtte alusel,

missugused põllumajandustootjad sellesse skeemi kaasata;

20. nõuab otsetoetuste süsteemi edasist lihtsustamist, nt lihtsustatud ülekandmiseeskirju toetusõiguste mitteaktiveerimise korral, riiklikku reservi käsitlevate eeskirjade lihtsustamist olenevalt üleminekust piirkondlikult/riiklikult ühtsele pindalatoetusele, kõige väiksemate toetusõiguste ühendamist ning mõlema samba tõhusat ja bürokraatiata kontrolli; on seisukohal, et ettenähtud kontrollimahtudega seoses tuleks tõendatult hästi toimivaid haldussüsteeme positiivselt arvesse võtta;
21. juhib tähelepanu põlvkondade vahetumisega seotud meetmete võtmise vajadusele põllumajandussektoris, kuna vaid 6% Euroopa põllumajandustootjatest on alla 35 aasta vanused ning samas jääb 4,5 miljonit põllumajandustootjat lähema kümne aasta jooksul pensionile; tunnistab, et noortel põllumajandustootjatel on tegevuse alustamisel mitmeid takistusi, nt kõrged investeerimiskulud ning maa ja laenude kättesaamatus; rõhutab tõsiasja, et teise samba meetmed noorte põllumajandustootjate jaoks on osutunud põllumajandussektori kiire vananemise peatamiseks ebapiisavaks, ning nõuab ettepanekute esitamist selle jätkusuutmatu suundumise ümberpööramiseks, millega peaks kaasnema riiklikku reservi käsitlevate eeskirjade muutmine, et neid rohkem noortele põllumajandustootjatele suunata;
22. rõhutab, et ühine põllumajanduspoliitika peaks tagama soolise võrdõiguslikkuse ning et mõlemal abikaasal peaksid olema ettevõttes töötamisel võrdsed õigused; toonitab, et 26,7 miljonist Euroopa Liidus korrapäraselt põllumajanduses töötavast inimesest on umbes 42% naised, kuid ainult üht viiest põllumajandusettevõttest (umbes 29%) juhib naine;
23. on seisukohal, et toetuste toodangust lahtisidumine on end tõestanud, sest see võimaldab põllumajandustootjatele suuremat otsustamisvabadust, tagab, et põllumajandustootjad reageerivad turusignaalidele, ja liigitab suurema osa ühisest põllumajanduspoliitikast WTO roheline kategooria alla; toetab komisjoni soovitusi, et ka tulevikus tuleks jätkata tootmisega seotud toetuste maksmist teatud piirkondades, kus ei ole alternatiive juurdunud, tootmismahukatele tootmisvormidele ja saadustele; tunnistab seetõttu, et tootmisega seotud toetused võivad kitsastes raamides kõne alla tulla ka 2013. aastale järgneval perioodil;
24. nõuab seetõttu, et liikmesriikidel oleks võimalus jätta osa otsetoetustest WTO määratud raames täielikult või osaliselt tootmisega seotuks, et rahastada toetuste lahtisidumise mõju leevendamise meetmeid teatavates piirkondades ja sektorites, mis on majanduslikult, keskkonna seisukohast ja sotsiaalselt tundlikud; on ühtlasi veendunud, et need meetmed võiksid toetada piirkonnapõhiseid keskkonnameetmeid ja territoriaalselt ühtekuuluvust ning edendada, toetada ja tugevdada peamisi sektoreid, sealhulgas kvaliteedi parandamine, põllumajanduslike toorainete tootmine, teatavad konkreetsed tootmise või põllumajandusliku tootmise liigid;
25. märgib, et ajaloolistel põhjustel on põllumajandusettevõtete struktuur Euroopa Liidus ettevõtte suuruse, töökorralduse, tootlikkuse ja õigusliku vormi poolest väga mitmekesine; on teadlik, et otsetoetusi jagatakse viisil, mis on nende õiguspärasuse kahtluse alla seadnud; võtab teadmiseks komisjoni ettepaneku kehtestada otsetoetuste ülemmäär, ja avaldab heameelt selle püüde üle kindlustada ÜPP õiguspärasust ja avalikku heakskiitu; palub komisjonil kaaluda samasuguste mehhanismide kehtestamist, näiteks põllumajandusettevõtte suurusel põhinev otsetoetuste vähendamise süsteem, kus

võetakse arvesse tööhõive ja säästvate põllumajandusviiside objektiivseid kriteeriume;

26. kutsub komisjoni üles esitama praktilisi ettepanekuid, kuidas aidata loomakasvatussektoril keskmises ja kaugemas perspektiivis kasvavate sisendikuludega toime tulla; leiab, et see võiks hõlmata stiimuleid rohumaa ja valgurikaste kultuuride kasvatamise kasutamist viljavahelduses, mis annaks põllumajandusettevõtjatele suuremat majanduslikku kasu, aitaks uusi probleeme lahendada ja vähendada sõltuvust valgurikaste kultuuride impordist ning võiks soodsalt mõjutada loomasööda hinda; kutsub komisjoni tegema ettepanekut liikmesriikidele kättesaadava paindlikkuse suurendamiseks vastavalt artiklile 68, et vältida kvaliteedile ja säästvusele keskendunud loomakasvatuseettevõtete väljajäämist uuest toetustesüsteemist ning võtta arvesse nende eriseloomu;
27. on seisukohal, et otsetoetused tuleks eranditult hoida aktiivsetele põllumajandustootjatele; on sealjuures teadlik, et toodanguga sidumata otsetoetuste süsteemi korral peaks otsetoetusi saama iga ettevõtte omanik, kes kasutab põllumajandusmaad tootmiseks ja säilitab head põllumajanduslikku ja keskkondlikku seisundit; palub komisjonil seetõttu välja töötada aktiivse põllumajandustootja määratlus, mida liikmesriikidel on võimalik täiendada halduskoormuse ja kuludeta hallata, kusjuures tuleb tagada, et traditsioonilist põllumajandustegevust (põhi-, kõrval- ja lisasissetuleku teenimise ettevõtted) käsitletakse aktiivse põllumajandustegevusena, vaatamata nende õiguslikule staatusele, ja et arvesse võetakse ka maavaldamise ulatust ja mitmesuguseid maahaldamise korraldusi, samuti ühismaa majandamist; peab vajalikuks täpsustada, et aktiivse põllumajandustootja määratlusest tuleks välja jätta juhud, kus makse tegemise halduskulud on suuremad kui maksesumma;
28. pooldab teise samba raames looduslikult halvemate tingimuste tasakaalustamist ja lükkab tagasi esimese samba täiendava makse, kuna sellega kaasneb täiendav halduskoormus;

Ressursside kaitse ja keskkonnapoliitika komponent

29. on seisukohal, et ressursside parem kaitse ja haldamine on jätkusuutlikus põllumajanduses kesksel kohal, mis õigustab ELi 2020. aasta strateegia uute väljakutsete ja eesmärkide raames täiendavate stiimulite rakendamist, et ergutada põllumajandusettevõtjaid kasutusele võtma keskkonnahoidlikke tootmistavasid, mis ulatuvad kaugemale nõuetele vastavuse põhinõuetest ja täiendavad olemasolevaid põllumajanduslikke keskkonnaprogramme;
30. on veendunud, et loodusvarade kaitse tuleks tihedamalt siduda otsetoetuste eraldamisega ning nõuab seetõttu keskkonnasõbralikkuse komponendi kaudu kogu ELi hõlmava stiimulite süsteemi kasutuselevõtmist, et kindlustada põllumajandusettevõtete kestlikkus ja pikaajaline toiduga kindlustatus nappide ressursside (vesi, energia, pinnas) tulemusliku majandamise teel, vähendades samal ajal sisendikasutuse vähendamise teel pikaajalisi tootmiskulusid; on kindlalt seisukohal, et nimetatud süsteem peaks võimaldama maksimaalset toetust neile põllumajandusettevõtjatele, kes soovivad samm-sammult üha rohkem rakendada põllumajandustavasid, mille sihiks on säästvamate tootmissüsteemide saavutamine;
31. rõhutab, et kirjeldatud stiimulite süsteem peaks toimima üheaegselt nõuetele vastavuse süsteemi lihtsustamisega otsetoetuste saajate jaoks, seda tuleks rakendada lihtsate

- meetmete abil, see peaks tasakaalustama keskkonna- ja majandustulemusi, olema põllumajanduslikust seisukohast asjakohane ning mitte diskrimineerima ettevõtjaid, kes juba suurel määral osalevad põllumajanduslikes keskkonnaprogrammides;
32. ei pea asjakohaseks uue täiendava maksesüsteemi rakendamist, mis tähendaks täiendavate keskkonnahoidlikkuse kontrolli- ja karistussüsteemide rakendamist; rõhutab, et tuleb vältida põllumajandustootjatele praktiliste takistuste tekitamist ja ametiasutuste halduskeerukuse suurendamist; rõhutab ühtlasi, et kõiki põllumajanduskontrolle tuleks nii palju kui võimalik teostada samaaegselt, et ühtlustada meetmetega seotud haldusmenetlust;
33. nõuab seetõttu, et komisjon esitaks niipea kui võimalik mõjuhinna keskkonnahoidlikkuse komponendi rakendamisega seotud halduspraktika kohta; rõhutab, et keskkonnameetmed võivad põllumajandusettevõtjate tootmistõhusust suurendada ning toonitab, et niisuguste meetmete rakendamisest tulenevad võimalikud kulutused ja sissetuleku vähenemine tuleks korvata;
34. juhib tähelepanu sellele, et keskkonnahoidlikuks muutmist tuleks kõikjal ellu viia 100% ELi rahastatavate pindalapõhiste ja/või põllumajandusettevõtte tasandi meetmete prioriteetsusloetelu alusel; on seisukohal, et iga niisuguste toetuste saaja peab rakendama teatud arvu keskkonnameetmeid, mis peaksid toetuma olemasolevatele struktuuridele ja mis valitakse riiklikust või piirkondlikust loetelust, mille iga liikmesriik on koostanud kõigile põllumajandustegevuse liikidele kohaldatava ulatuslikuma ELi loetelu põhjal; on seisukohal, et niisuguste meetmete hulgas peaks olema:
- vähese CO₂ heite ning kasvuhoonegaaside heidete piiramise või kogumise toetamine;
 - vähese energiatarbimise ja energiatõhususe toetamine;
 - puhvervööndid, põllupeenrad, hekkide olemasolu jne;
 - püsikarjajakarjamaad;
 - täppisviljelusse võtted;
 - külvikorra vaheldamine ja kultuuride mitmekesisus;
 - söödatõhususe kavad;
35. usub, et ELil on oluline osa toiduga kindlustatuse ja energiajulgeolekuga seotud väljakutsetele vastamises, ning ühendus peab seetõttu mainitud väljakutsetele vastamisel tagama põllumajanduse täieõigusliku rolli; usub seega, et komisjoni ettepanek kohustusliku tootmisest kõrvalejätmise lisamise kohta jätkusuutlikkuse meetmete loendisse ei ole kohane;
36. nõuab, et ühisesse põllumajanduspoliitikasse kuuluksid säästva energia eesmärgid; usub, et 2020. aastaks võib põllumajandussektoris kasutatavast kütusest olla taastuvkütuse osakaal 40% ja et 2030. aastaks ei kasutata sektoris enam fossiilkütuseid;
37. märgib sellega seoses, et järgmise põlvkonna biotehnoloogia on juba kasutusvalmis,

ning nõuab seetõttu tungivalt, et komisjon töötaks ühise põllumajanduspoliitika reformi raames järgmise põlvkonna biotehnoloogia jaoks välja biomassi kasutamise valdkondadeülese poliitika, mis sisaldaks ka biomassi jätkusuutlikkuse kriteeriumit, et arendada välja jätkusuutlik turg põllumajandusest, agrotööstusettevõtetest ja metsandusest pärinevale biomassile, stimuleerides tekkivate jääkide kogumist bioenergia tootmiseks, kuid vältides samas heidete suurenemist ja bioloogilise mitmekesisuse vähenemist;

38. rõhutab, et ratsionaalne Euroopa poliitika, nagu odavam diislikütus põllumajanduses kasutamiseks ning põllumajanduse tarbeks toodetud elektri ja kütuse aktsiisimaksust vabastamine, eelkõige elektriga töötavate niisutusumpade puhul, võiksid aidata Euroopa põllumajandustootjatel suurendada tootmist ja varustada nii sise- kui ka eksporditurge põllumajandustoodetega; rõhutab ühtlasi, et uuenduslikud niisutussüsteemid on Euroopa põllumajanduse jätkusuutlikkuse tagamisel väga tähtsad, sest sellistel kliimamuutuse tagajärgedel, nagu põuad, kuumalained ja elanikkonna toiduga varustamiseks mõeldud põllumajandusmaa kõrbestumine, on hävitav mõju;
39. rõhutab vajadust töötada välja tõhusad niisutussüsteemid, et tagada liikmesriikides tõhusad põllumajandusmeetodid, millega suudetaks katta oma riigi toiduvajadus ja varustada eksporditurgu põllumajandustoodetega, arvestades, et tulevikus tekib vee ja eelkõige joogivee nappus;
40. peab taunitavaks asjaolu, et ELi eesmärgid bioloogilise mitmekesisuse vallas on veel täitmata, ja loodab, et ühine põllumajanduspoliitika aitab nende ja Nagoya bioloogilise mitmekesisuse eesmärkide saavutamiseks tehtavatele pingutustele kaasa;
41. palub, et uue ÜPP raames edendataks geneetilise mitmekesisuse säilitamist, järgitaks direktiivi 98/58/EÜ, mis käsitleb põllumajandusloomade kaitset, ning hoidutaks rahastamast toidu tootmist kloonitud loomadest või nende järglastest;
42. usub, et loomade heaoluga arvestavad loomakasvatusemeetodid avaldavad kasulikku mõju loomade tervisele, toidu kvaliteedile ja toidu ohutusele, olles samas keskkonnasõbralikumad;
43. rõhutab, kui oluline on uurida kõiki liikmesriikide koostöö võimalusi, kuhu oleksid kaasatud kõik sidusrühmad, et saavutada mullakaitse eesmärgid;

Nõuetele vastavus ja lihtsustamine

44. juhib tähelepanu asjaolule, et nõuetele vastavuse süsteemi kohaselt sõltub otsetoetuste andmine õigusaktidest tulenevatest nõuetest ja põllumajandusmaa heast põllumajanduslikust ja keskkondlikust hooldest, ning on endiselt üks asjakohasematest vahenditest põllumajandustootjate pakutavate põhiliste ökosüsteemi teenuste optimeerimisel ja uute keskkonnaprobleemide lahendamisel, sest süsteemiga kindlustatakse peamised avalikud hüved; märgib siiski, et nõuetele vastavuse süsteemi rakendamisel on tekkinud rida probleeme seoses halduse ja süsteemi omaksvõtmisega põllumajandusettevõtjate seas;
45. on seisukohal, et otsetoetused ilma tingimusteta ei ole õigustatud ning seetõttu peaks nõuetele vastavuse süsteem, mis on ÜPP keskkonnasõbralikumaks muutmise tulemusel lihtsustatud ning praktikas ja haldustasandil kontrolli poolest tõhus, kehtima võrdselt

kõigi otsetoetuste saajate suhtes; rõhutab, et nõuetele vastavus peab olema riskipõhine ja proportsionaalne ning pädevad riiklikud ja ELi ametiasutused peavad sellest kinni pidama ja seda piisavalt jõustama;

46. on seisukohal, et ressursside parem kaitse ja haldamine peaksid samuti olema nõuetele vastavuse süsteemi raames põllumajanduse põhielementideks, mis võimaldavad saavutada suuremaid keskkonnamõjusid; nõuab nõuetele vastavuse kontrollimise üldist rakendamist, tõhusamaks ja tulemuslikumaks muutmist ning nõuetele vastavuse kohaldamisala sihipäraselt suunamist; nõuab, et jagataks ja ühtlustataks makseasutuste ja järelevalveorganite parimate tavade süsteemi, näiteks andmebaaside koostalitlusvõime ja asjakohase tehnoloogia parim kasutus, et võimalikult vähendada põllumajandustootjate ja ametiasutuste bürokraatiakoormust; on seisukohal, et nõuetele vastavus peaks piirduma põllumajandustootmisega seotud normidega, mida on võimalik süstemaatiliselt ja otseselt kontrollida ning mis põhinevad tulemuste saavutamise kohustusel, ning nõuab eeskirjade ühtlustamist; rõhutab, et iga uue karistuste süsteemi puhul on oluline kehtestada piirnormid ja kohaldada proportsionaalsust;
47. on seisukohal, et nõuetele vastavuse järelevalve peaks olema rohkem seotud tulemuslikkuse kriteeriumidega ja ettevõtjate ergutamise tulemuste saavutamisele; on ühtlasi veendunud, et põllumajandustootjate oskusteadmiste ja praktiliste kogemustega arvestades peaksid nad ise olema järelevalvega rohkem seotud, ning leiab, et see annaks eeskujuga ja motiveeriks eelkõige vähemtõhusaid põllumajandusettevõtjaid;
48. lükkab tagasi veedirektiivist tuletatud koormavate ja ebamääraste nõuete lisamise nõuetele vastavuse süsteemi, kuni selgitatakse välja antud direktiivi rakendamise olukord kõigis liikmesriikides;
49. võtab teadmiseks praeguseks raskustesse sattunud loomakasvatusektoris tehtud pingutused hoonete ja sisseseade uuendamiseks, et neid hügieeni- ja tervisenormidega vastavusse viia; ilma et see piiraks tervisekaitse ja jälgitavuse aluspõhimõtteid, nõuab mõningate hügieeni-, loomatervise- ja loomade märgistamise nõuete kriitilist hindamist, et lõpetada ülemäärase koormuse seadmine väikestele ja keskmise suurusega ettevõtetele; nõuab eelkõige, et komisjon vaataks läbi ELi hügieeninormid, eriti kohaliku ja otsetoetustamise ning toodete säilivusajaga seotud normid, et viia need ohtudega proportsiooni ja vältida liigse koormuse seadmist väikestele tootmisahelatele, nagu tootjate ja tarbijate otsesuhted ning lühikesed toiduainete tarneahelad;

Turuinstrumendid, ohutus ja riskijuhtimine

50. on seisukohal, et väga oluline on suuta tegutseda hindade liiga suure kõikumise vastu ning õigeaegselt reageerida turu ebastabiilsusest põhjustatud kriisidele ühise põllumajanduspoliitika raames ja maailmaturgudel; tunnustab turutoetusmeetmete olulist rolli põllumajandussektori kriisidele reageerimisel möödunud aastatel, eelkõige sekkumise ja eraladustamise rolli; rõhutab, et turutoetusmeetmed peavad olema tulemuslikud ning neid tuleb rakendada kohe vajaduse tekkides, et tootjatel, töötajatel ja tarbijatel ei tekiks tõsisemaid probleeme ning ÜPP suudaks täita oma peamise strateegilise eesmärgi, milleks on toiduga kindlustatus;
51. rõhutab, et ÜPP peaks hõlmama mitmeid paindlikke ja tõhusaid turuinstrumente, mis täidaksid turvavõrgu funktsiooni, oleksid fikseeritud sobiva taseme juures ja kasutatavad

tõsiste turuhäirete korral; on veendunud, et neid instrumente ei tohiks pidevalt kasutada ja need ei tohiks olla toodangu püsivaks ja piiramatuks turustamisvahendiks; rõhutab, et osa nendest vahenditest on juba olemas, kuid neid võib kohandada, ning osa saab luua vastavalt vajadusele; on seisukohal, et võttes arvesse väga erinevaid tingimusi eri tootmissektorites, tuleks üldistele lähenemisviisidele eelistada diferentseeritud sektoripõhiseid lahendusi; arvab, et turgude suurenenud volatiilsust silmas pidades tuleb turuinstrumentid uuesti läbi vaadata, et suurendada nende tõhusust ja paindlikkust, kindlustada nende kiirem rakendamine, vajaduse korral laiendamine teistele sektoritele ning kohandamine turuhindadega ja luua tulemuslik turvavõrk, tekitamata seejuures moonutusi;

52. on seisukohal, et nende turuinstrumentide hulgas võib leida konkreetseid tarnekontrolli instrumente, mis õiglase ja mittediskrimineeriva rakendamise korral võivad tagada turu tõhusa haldamise ja takistada ületootmiskriise, ilma et see läheks maksma ühtegi eurot Euroopa Liidu eelarvest;
53. nõuab mitmeastmelise turvavõrgu kasutuselevõtmist, mis hõlmaks kõiki sektoreid ja põhineks vahendite kombinatsioonil, nagu avaliku sektori ladustamine ja eraladustamine, riiklik sekkumine, turuhäirete korral rakendatavad vahendid ja hädaolukorra klausel; nõuab piiratud kestusega turuhäirete korral eraladustamise ja avaliku sektori sekkumise lubamist teatud sektorites; nõuab lisaks turuhäirevahendi ja hädaolukorra klausli kindlat ühist kehtestamist kõikides sektorites, mis võimaldab komisjonil teatud tingimustel kriiside korral rakendada piiratud, kõige rohkem aastase kestusega meetmeid, mis peaks olema senisest tõhusam; on seetõttu seisukohal, et tulevastes ELi eelarvetes peaks olema spetsiaalne reserveelarverida, mida oleks võimalik kiiresti kasutusele võtta, et tagada kiire reageerimisvahend tõsiste kriiside korral põllumajandusturgudel;
54. on seisukohal, et sekkumisvahendite kasutamine kuulub komisjoni rakenduspädevuse alla; rõhutab siiski, et Euroopa Parlamenti tuleb kavandatavatest meetmetest kiiresti teavitada; rõhutab sellega seoses, et komisjon peab parlamendi seisukohti nõuetekohaselt arvesse võtma;
55. nõuab sekkumissüsteemi tulemuslikkuse parandamist iga-aastase hindamise teel, mis peaks olema pragmaatiline ja arvestama turuolukorraga;
56. on seisukohal, et võimalike keskkonna, kliima ja epideemiatega seotud probleemide ning suurte hinnakõikumiste tõttu põllumajandusturgudel on tingimata vajalikud täiendavad riskiennetus- ja sekkumismeetmed, mis oleksid kättesaadavad eri liikmesriikide kõikidele põllumajandustootjatele ELi, liikmesriikide ja üksikute põllumajandusettevõtete tasandil, et kaitsta sissetulekuid;
57. juhib tähelepanu sellele, et turule orienteeritud tootmine, otsetoetused ja konkurentsivõime moodustavad riskide hajutamise tuuma ning et ka põllumajandustootjad peaksid riske arvesse võtma ja neid ennetama; toetab sellega seoses liikmesriike põllumajandustootjatele riiklike riskide hajutamise vahendite kättesaadavaks tegemisel, ilma et oleks vaja taasriigistamist ja turgude moonutamist; on seetõttu seisukohal, et komisjon peaks koostama ühised eeskirjad, vajaduse korral luues ühises turukorralduses WTO tingimustele vastavad ühenduse eeskirjad, et liikmesriigid saaksid riskijuhtimissüsteeme vabatahtlikult toetada, et välistada konkurentsi moonutavat mõju siseturul; nõuab samuti, et komisjon teataks kõigist riskijuhtimise

kasutuselevõtmise meetmetest ja esitaks koos seadusandlike ettepanekutega vastava mõjuhinnangu;

58. on seisukohal, et riskide suurenemise tõttu tuleks välja töötada erasektori kindlustussüsteemid, samuti mitme riski kindlustusskeemid (nagu kliimakindlustus, tulude kindlustused jne), osaliselt riiklikult rahastatavad futuurilepingud ja investeerimisfondid, ning neid liikmesriikides võimalike lahendustena tutvustada; toetab seejuures eriti põllumajandustootjate koondumist konsortsiumidesse ja ühistutesse; tervitab uute innovaatiliste vahendite väljaarendamist; rõhutab samas, et need peaksid vastama WTO nõuetele ja ei tohiks moonutada ELi siseseid konkurentsi- ja kaubandustingimusi; nõuab seetõttu, et neid meetmeid rakendavatele liikmesriikidele kehtestataks raamistik, mis tuleks sätestada ühises turukorralduses;
59. kutsub komisjoni üles uurima, kuivõrd on võimalik laiendada tootjarühmade või valdkondlike või mitme kutseala ühenduste rolli riskide ennetamisel ja kvaliteedi edendamisel kõigile tootmissektoritele; nõuab, et niisuguste meetmete puhul võetaks eelkõige arvesse tooteid, mis kannavad kvaliteedimärki;
60. palub komisjonil esitada ÜPP reformi raames konkreetsed meetmed, mille eesmärk on edendada uute tootjaorganisatsioonide moodustamist, et tugevdada tootjate positsiooni turul;
61. pooldab suhkruturu 2006. aasta korralduse pikendamist praegusel kujul kuni 2020. aastani ning nõuab sobivaid meetmeid Euroopa suhkrutootmise kaitseks ning selleks, et ELi suhkrusektori konkurentsivõime arendamine saaks jätkuda stabiilses raamistikus;
62. toonitab vajadust hinnata piima- ja piimatoodete sektori konkreetset olukorda enne 2015. aasta märtsi, et tagada piimaturu tõrgeteta toimimine ja stabiilsus;
63. on veendunud, et komisjon peaks kaaluma istutusõiguste säilitamist veinisektoris ka pärast 2015. aastat ning võtma seda arvesse 2012. aastal esitatavas hindamisaruandes veinituru ühise korralduse 2008. aasta reformi kohta;
64. rõhutab piimatootmise määravat tähtsust Euroopa põllumajandusele ja maapiirkondade, eelkõige piima tootmiseks kasutatavate rohumaade ja looduslikult ebasoodsamate piirkondade elatusvahenditele ja säilimisele ELis, ning rõhutab, et tuleb tagada piimatoodete jätkusuutlik tarnekindlus Euroopa tarbijatele; on veendunud, et piimatoodete tarnekindluse tagab kõige paremini stabiilne piimatoodete turg, kus piimatootjad saavad oma toodangu eest õiglast hinda; palub seetõttu komisjonil kontrollida ja võimaldada piimaturu jätkusuutlikku arengut piisavate poliitikavahendite abil piima ja piimatoodete valdkonnas 2015. aasta järel ja luua õiglase konkurentsiraamistik, millega tagatakse toormetootjate tugevam positsioon ja tulude tasakaalustatum jaotamine kogu toiduainete tootmise ahelas (farmist jaemüüjateni);
65. on seisukohal, et tuleb tõhustada puu- ja juurviljade (tsitruselised ja kõik asjaomased tooted), veini ja oliiviõli juhtimissüsteeme ning vaja on tõhusamat kriisifondi puu- ja juurviljadele, paremat kriisijuhtimist veinisektoris ning kaasaegsemat oliiviõli eraladustamissüsteemi;

Rahvusvaheline kaubandus

66. nõuab, et EL tagaks ÜPP ning arengu- ja kaubanduspoliitika kooskõla; eelkõige nõuab tungivalt, et EL pööraks tähelepanu arenevate riikide olukorrale ja ei seaks ohtu nende riikide toidutootmisvõimet ja pikaajalist toiduga kindlustatust ning nende elanikkonna võimet end toita, austades samas poliitikavaldkondade arengusidususe põhimõtet; on seetõttu arvamisel, et ELi põllumajandust käsitlevad kaubanduslepingud ei tohiks nõrgestada vähim arenenud riikide turgu;
67. tuletab meelde WTO liikmete poolt 2005. aastal Hongkongi ministrite konverentsil võetud kohustust kaotada kõik eksporditoetuste vormid, kehtestades ühtlasi eeskirjad kõigile samaväärse mõjuga ekspordimeetmetele, eelkõige ekspordikrediidile, põllumajandustoodetega tegelevatele riiklikele kaubandusettevõtetele ning toiduabi reguleerimisele;
68. nõuab, et komisjon esitaks üksikasjaliku mõjuhindangu kõigi kaubandusläbirääkimiste kohta, eelkõige ELi ja Mercosuri riikide assotsieerimislepingu kohta, sest nimetatud leping ei tohiks arenguriike kahjustada ega takistada ÜPP 2020. aasta eesmärkide tulemuslikku järgimist;
69. märgib, et toiduained ei ole üksnes kaup, vaid toidu kättesaadavus on inimesele hädavajalik; kutsub ELi üles oma kaubandus- ja arengupoliitika raames ning nõudluse kasvu ja toiduainete hinnatõusu taustal edendama säästvat põllumajandust ja toiduainetega kindlustatust vähim arenenud riikides ja arenguriikides;
70. palub komisjonil uurida, millist rolli on rahvusvahelise teraviljakaubanduse koondumine mänginud hinnakõikumiste suurenemises;

Toiduainete tarneahel

71. palub sõnastada ülemaailmsel tasandil lahendused põllumajanduslike toorainetega spekulatsioonide ja hindade äärmise ebastabiilsuse kuritarvitamise vastu võitlemiseks, sest need võivad ohustada toiduga kindlustatust; tunnustab samas, kui oluline on nõuetekohaselt toimiv põllumajandustoorainete futuurturg; on seisukohal, et ainult rahvusvahelisel tasandil koordineeritud tegevuse abil saab ülemäärast spekulatsioonist tõhusalt ohjeldada; toetab sellega seoses G20 eesistujariigi Prantsusmaa ettepanekut, et rühmitus peaks kokku leppima meetmetes, mille abil võidelda põllumajandustoorainete hindade suureneva volatiilsuse vastu; pooldab toiduga kindlustatuse tagamiseks mõeldud põllumajandusvarude ülemaailmset teavitamist ja koordineeritud tegevuse süsteemi; märgib seetõttu, et tuleks mõelda oluliste põllumajandustoorainete varude hoidmisele; rõhutab, et nende eesmärkide saavutamiseks tuleb suurendada ladustamisvõimet ja töötada välja turgude seire ja järelevalve vahendid; rõhutab eelkõige ülemaailmse hindade kõikumise murettekitavat mõju arenguriikidele;
72. rõhutab asjaolu, et viimastel kümnenditel on – erinevalt muust majandusest ja vastupidi põllumajanduslikule esmatootmisele eelnevatele ja järgnevatele valdkondadele – põllumajandustootjate ja maapiirkondade leibkondade keskmised sissetulekud pidevalt vähenenud, moodustades vaid poole linnapiirkondade leibkondade sissetulekutest, samal ajal kui hulgi- ja jaemüüjad on oluliselt suurendanud oma turuvõimu ja kasumimarginaali toiduainete tarneahelas;
73. nõuab, et võetaks meetmeid, et tugevdada esmatootjate ja tootjate organisatsioonide juhtimissuutlikkust ja läbirääkimisjõudu teiste toiduainete tarneahela ettevõtjate suhtes

(peamiselt jaemüüjad, töötajad ja sisenditurust ettevõtted), takistamata seejuures siseturu nõuetekohast toimimist; on seisukohal, et toiduainete tarneahela toimimist tuleb kiiresti parandada seadusandlike algatuste abil, mille sihiks on saavutada toiduainete hindade suurem läbipaistvus ja võidelda ebaausate kaubandustavade vastu, võimaldades põllumajandusettevõtjatel saavutada väljateenitud lisandväärtuse; kutsub komisjoni üles tugevdama põllumajandusettevõtjate positsiooni ja edendama ausat konkurentsi; on veendunud, et tuleks kaaluda ombudsmanide ametisemääramist, et lahendada toiduainete tarneahela ettevõtjate vahelised vaidlused;

74. on ühtlasi seisukohal, et põllumajandustootjate läbirääkimisjõu tugevdamiseks toiduainete tarneahelas tuleks välja töötada vahendid, mis aitaksid põllumajandusettevõtjatel rakendada lühikest, läbipaistvat ja tõhusat tootmisahelat, mille keskkonnamõju on väike, mis tagab tarbijatele kvaliteedi ja teabe, kaasab vähem vahendajaid ning edendab õiglast ja läbipaistvat hinnakujundust;
75. nõuab, et säilitataks vaeseimate ühiskonnaliikmete toetamise skeem;

Maaelu areng

76. tunnistas teise samba raames määratletava ja rahastatava maaelu poliitika tähtsust, arvestades selle panust keskkonnakaitse parandamisse, moderniseerimisse, uuendustegevusse, infrastruktuuri ja konkurentsivõimesse, ning võttes arvesse vajadust arendada edasi maamajandust ning põllumajanduslikke toiduaine- ja mittetoiduainesektoreid ning parandada maaelu kvaliteeti; juhib ka tähelepanu vajadusele täita poliitilised eesmärgid, s.h ELi 2020. aasta strateegia eesmärgid targa, jätkusuutliku ja kaasava majanduskasvu osas, millest saaksid kasu eelkõige põllumajandustootjad ja maaelanikud;
77. on seisukohal, et maaelu arengu meetmed peavad vastama toiduga kindlustatuse, kliimamuutuse, bioloogilise mitmekesisuse vähenemise, veevarude ja mullaviljakuse väljakurnamise valdkonnas esinevatele probleemidele ning peavad tugevdama tööhõivet ja tasakaalustatud territoriaalset ühtekuuluvust; arvab, et need meetmed peaksid toetama ka sõltumatut kohaliku taastuvenergia tootmist põllumajandusettevõtetes, eelkõige põllumajandusjäätmete baasil; kinnitab, et maaelu arengu meetmed peaksid soodustama täiendava lisandväärtuse jäämist maapiirkondadesse ning aitama parandada maapiirkondade infrastruktuuri ja odavate teenuste pakkumist kohalikele elanikele ja ettevõtetele;
78. on seisukohal, et sellega seoses tuleks eriti tähelepanu pöörata noorte talunike abistamisele; arvab, et kuna Euroopa maaelanikkond kiiresti vananeb, on väga tähtsad aktiivsed meetmed noorte talunike ja teiste uute turule tulijate toetamiseks ning et tuleks laiendada teise samba toetuskeeme, mis puudutavad näiteks maa, tagastamatu abi ja laenu raha kättesaadavust, eriti uuendustegevuse, moderniseerimise, investeringute arendamise jms valdkonnas, ning eeldab, et sellised mehhanismid realiseeritakse ja tehakse kättesaadavaks kõigis liikmesriikides;
79. teeb ettepaneku hõlmata suur osa põllumajandusmaast põllumajanduslike keskkonnameetmetega, mille raames tuleks luua tootjatele rahalised ja tehnilised stiimulid üleminekuks senisest säästvamale, ressursisäästlikumale ja vähem sisendeid nõudvale põllumajandustootmisele;

80. rõhutab, et maaelu arengu poliitika peab aitama kvaliteetse põllumajandustootmise kaudu vallandada kogu maapiirkondade loodusliku ja inimpotentsiaali, rakendades näiteks otsemüüki, toodete reklaamimist, kohalike turgude varustamist, toodangu/tegevuse mitmekesistamist, biomassi turustamist, energiatõhusust jne;
81. rõhutab infrastruktuuride vajalikkust põllumajanduslike teadmiste ja innovatsioonisüsteemide arendamiseks ja levitamiseks (haridus- ja koolitusvõimalused, põllumajandustootjate nõuandeteenistused, parimate tavade vahetamine), et moderniseerida põllumajandust, aidata uuenduslikel tootjatel oma kogemusi edasi anda ja täiustada maapiirkondade lisandväärtuse ahelaid; arvab, et sellised programmid tuleks teha kättesaadavaks kõigis liikmesriikides;
82. pooldab seetõttu sihipäraste, liikmesriikide määratavate teise samba meetmete kasutuselevõtmist, et täita ELi 2020. aasta strateegia ühised maaelu arengu eesmärgid; rõhutab üldise sihipärase ja tulemustele orienteeritud ELi raamistiku tähtsust, samas tunnistades, et liikmesriigid ja piirkondlikud asutused suudavad kõige paremini otsustada, millised programmid võivad kohapeal kõige paremini aidata ELi eesmärke täita; nõuab seepärast maaelu arengu programmide kavandamisel paindlikkust ja subsidiaarsuse põhimõtte kohaldamist ning tugevalt kaasavat kohalikku ja alampiirkondlikku partnerlust, samuti tulevaste Euroopa ja riiklike maaelu arengu programmide kavandamisel ja täitmisel LEADER-meetodi kasutamist; on seisukohal, et mõjuhinnangute ja täpsete simulatsioonide põhjal tuleks sihipärasemate meetmete puhul määrata riikide piiratud rahalised panused;
83. soovib maaelu arengu raames ette näha ka sihipärased meetmed mägimetsade kaitseks;
84. nõuab komisjonilt uute rahastamisvahendite loomist, millega aidatakse eelkõige teha soodsad laenud põllumajandussektorisse sisenevatele põllumajandustootjatele kättesaadavaks, või selliste uute süsteemide loomist nagu näiteks JERICHO (ühine maaelu investeeringute valiku algatus) Maaelu Arengu Fondi jaoks, mille aluseks on algatuse JEREMIE kogemus struktuurifondide raames;
85. rõhutab, et vähem soodsad piirkonnad on vajalikud maapiirkondade dünaamika jaoks ning on tihti väga väärtuslikud kultuurimaatike, bioloogilise mitmekesisuse säilitamise ja keskkonnahüvede võimaldamise tõttu; seepärast soovib säilitada teise samba raames kompenseerivad maksed vähem soodsatele piirkondadele ning nõuab nende tulemuslikumaks muutmist; arvab, et vähem soodsates piirkondades tegutsevate põllumajandustootjate toetuste sihipärasus on väga tähtis põllumajandustegevuse jätkumiseks neis piirkondades ja kahandab maa tühjaks jäämise ohtu; rõhutab, et kriteeriumite täpsustamine peab ELi raamistiku piires jääma liikmesriikide, piirkondlike ja kohalike asutuste ülesandeks;
86. rõhutab, et liikmesriikide maapiirkondade struktuur on väga erinev ja seetõttu läheb vaja erinevaid meetmeid; nõuab seetõttu suuremat paindlikkust, et liikmesriigid ja piirkonnad saaksid rakendada vabatahtlikke meetmeid, mida EL peaks kaasrahastama tingimusel, et neist meetmetest on komisjoni teavitatud ja ta on need heaks kiitnud; juhib tähelepanu sellele, et kaasrahastamismäära puhul tuleb jätkuvalt arvesse võtta lähenemispiirkondade erivajadusi ja -tingimusi pärast 2013. aastat;
87. toetab seisukohta, et liikmesriikidele eriti tähtsate teise samba meetmete puhul peaksid

praegused kaasrahastamismäärad jääma kehtima ka hiljem, pärast 2013. aastat; samas rõhutab, et täiendav riiklik kaasrahastamine ei tohiks viia teise samba tagasiviimiseni riiklikule tasandile ega süvendada liikmesriikide prioriteetide kaasrahastamise võime erinevusi;

88. tuletab meelde, et igasugune, nii kohustuslik kui ka vabatahtlik ümbersuunamine maaelu arengu meetmete rahastamise vahendina aegub 2012. aastal, ja rõhutab vajadust tagada teisele sambale piisavad rahastamisvahendid järgmiseks rahastamisperioodiks;
89. nõuab järskude muudatuste vältimist teise samba vahendite jaotamisel, kuna liikmesriigid, kohalikud asutused ja põllumajandusettevõtted vajavad planeerimiseks kindlust ja järjepidevust; rõhutab, et arutelu nende vahendite jaotamise üle ei tohiks lahutada esimese samba vahendite eraldamisega seotud aruteludest; palub seepärast, et komisjon võtaks teise samba rahaliste vahendite jaotamisel aluseks pragmaatilise lähenemise; tunnistab vajadust jaotada teise samba vahendid liikmesriikide vahel õiglaselt ja objektiivsete kriteeriumite põhjal, mis peavad peegeldama Euroopa eri piirkondade erisusi; toetab mõtet teha nimetatud muudatused lühikese üleminekuperioodi järel ja samaaegselt muudatustega esimese samba vahendite jaotamisel;
90. eelistab maaelu arengu kaasrahastamisel eeskirju, mis võimaldavad liikmesriigi ettenähtud kaasrahastamise piires avaliku ja erasektori vahendite vastastikust täiendavust piirkondlikul või kohalikul tasandil, mis suurendaks riikliku maapiirkondade poliitika eesmärkide elluviimiseks kasutada olevaid vahendeid;
91. tõhususe tõstmiseks nõuab teise samba programmide kavandamise ja juhtimise lihtsustamist kõigil tasanditel; lisaks nõuab senisest lihtsamaid, tõhusaid ja tulemuslikke süsteeme nõuete täitmise meetmete kontrollimiseks, hindamiseks ja vastava aruandluse koostamiseks; arvab, et esimese ja teise samba kontrolli ja järelevalvet tuleks muuta ühtsemaks ja sidusamaks, anda neile ühesugused eeskirjad ja menetlused, et vähendada kontrollimistest põllumajandustootjatele tulenevat koormust; nõuab põllumajanduse keskkonnameetmete kohustusliku viieaastase ajavahemiku paindlikumat käsitlemist;
92. nõuab, et ühistute suhtes ei kohaldataks komisjoni soovitusel 2003/61/EÜ sätteid, mille kohaselt maaelu arengu vahendeid ja üldse teatavat piiri ületavaid toetussummasid ei saa kasutada ettevõtte, kes ületavad teatava VKEde künnise;
93. on seisukohal, et maaelu arengu poliitikas peab tulevikus säilima äärepoolseimate piirkondade erikohtlemine, kuna nende piirkondade raskete geograafiliste olude ja nende maamajanduse olukorda määravate põllumajandustoodete nappuse tõttu võib põhjendatult säilitada nende piirkondade maaelu arengu programmide kulude katmisel kuni 85% suuruse ühendusepoolse kaasrahastamise määra;
94. tervitab nihet maaelu arengu programmide ja ühtekuuluvuspoliitika parema kooskõlastamise suunas ELi tasandil, eelkõige selleks, et vältida dubleerimist, kattumist ja lahknevaid eesmärke; tuletab siiski meelde, et ELi ühtekuuluvuspoliitika ja maaelu arengu programmide alla kuuluvate projektide mastaap on erinev, ning soovib seepärast hoida mõlema rahalised vahendid lahus, keskenduda maaelu arengu programmides jätkuvalt maaelanikele ning säilitada nende poliitiline sõltumatus;
95. on seisukohal, et ühtekuuluvuspoliitika ning uue ja tugeva ühise

põllumajanduspoliitikaga vallandatakse maapiirkondade majanduspotentsiaal ja luuakse kindlad töökohad, mis tagab kõnealuste piirkondade jätkusuutliku arengu;

96. rõhutab, kui oluline on liikmesriikide ja kolmandate riikide vahelise piiriülese koostöö ergutamisele suunatud poliitika, mille eesmärk on rakendada meetodeid keskkonna kaitsmiseks ja loodusvarade jätkusuutlikkuse tagamiseks seal, kus põllumajanduslikul tegevusel ning eriti vee tarbimisel on piiriülene mõju;

o
o o

97. teeb presidendile ülesandeks edastada käesolev resolutsioon nõukogule ja komisjonile.